

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theophili Bernardini E Societate Iesv De Religiosæ Perseverantiae Præsidiis Libri XI. ...

Bernardin, Théophile

Antverpiae, 1622

18. Sperandum ob Dei bonitate[m] esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47032)

CAPVT XVIII.

Sperandum ob Dei bonitatem esse.

Sed & alteram excitandæ spei rationem accipe, nempe bonitatem eius qua & ad benefaciendum promptissimus est, & in se sperari adeo vult, vt nullam rem grauius quàm desperationem ferat: quod postremum antè diximus, de priorè non meam, sed Sanctorum doctrinam audi breuiter. *Qua res mihi laboranti, vel subsidio, vel solatio futura est?* inquit Nazianzenus: ad quem in angustia redactus fugiam? audi quid Dauid respondeat, magnus, inquam, ille medicus, ac malos etiam spiritus per spiritum in ipso habitantem incantans, ad quem confugies, ex me scire cupis, nec per te ipse intelligis? *Quis est qui languidas manus roborat, & genua dissoluta confirmat? qui per ignem ducit, & per aquam salutem affert?* Nihil instructa acie opus est, inquit, non armis, non sagittarijs, non equitibus, non consultoribus, non amicis, non externo subsidio: Auxiliares copias in te ipso habes, que & tibi, & mihi, & cuius in promtu sunt. Vnde tantum oportet, animiq; impetum asserre. Inpropinquo est consolatio, in ore tuo, & corda tuo. Memor sui Dei, inquit, & delectatus sum. Quid memoria paratius: memor ergo esto tu quoque, & delectaberis. O facilem & parabilem medicinam! d' celerem curandi rationem! ingentem beneficij magnitudinem! non modò animi imbecillitatem, mœstitiãq; sedat Dei recordatio, sed & delectationem parit. Vis alia in super diuina erga humani generis beneuolentis testimonia producã? Si, inquit, conuersus ad Dominum ingemueris, tunc saluus eris. Videtis quem admodum salus cum gemitu coniuncta sit? Et adhuc te loquente dicet, Ecce adsum: & loquetur anima tua, Salus tua ego sum. Nihil inter petitionem, & rei petita obtentionem intercedit, non aurum, non argentum, non splendida & eximia gemma, non cetera quibus hominum mentes ad clementiam inflectuntur. Ad dandum enim, & subleuandum, quàm nos ad petendum, promptior est Deus, ideo quæ rogari vult, quæ erogandi occasione delectatur. Quis pauperum, spe non prægeat, si in eum virum incidit, cuius neque liberalitas mendicitate fatigari, neque donando diuitiæ queant exhaustiri, eamquæ iustissimam donandi causam putat, si speratur donaturus? Hac eadem nobiscum conditione agit Deus, ideo quæ præter alia plura, quæ apud eundem legere potes, piè & verè loquitur D. Bernardus: *Hæc vna mihi omnium promissionum causa, hæc tota ratio meæ expectationis. Præterdat alter meritum, sustinere se iacet pondus diei & æstus, ieiunare bis in sabbatho dicat, postremo non esse sicut ceteros hominum gloriatur: mihi autem adherere Deo bonum est, ponere in Domino Deo spem meam. Denique quando, in se speranti, desit illa maiestas, qua tam studiosè monet in se sperari? Planè non derelinquit sperantes in se. Adiuuabit eos, ait, & eruet a peccatoribus, & saluabit eos. Quare? quibus meritis? audi quod sequitur, Quia sperauerunt in eo. Dulcis causa, at tamen efficax, at tamen irrefragabilis. Ecce numerus tribulatio-*

nes, secundum multitudinem earum, consolationes eius letificabunt animam tuam: dummodo ad alium non conuertaris, dummodo clames ad eum, dummodo speres in eum; nec humile aliquid, vel terrenum, sed altissimum ponas refugium tuum. Quis sperauit in eo, & confusus est? Ita Sanctus: quibus verbis tres, in quos facile impingimus, notat errores, qui inde contingunt, quod aliam in Deum sperandi rationem quaerimus quam ipsum Deum, cum tamen non aliunde sint nobis expectanda bona, quam quia ipse bonus est. & quia in se sperantes, ideo tantum quod in ipsum sperent, bonis cumulat; nec enim potest vlla certior auerendorum malorum, bonorum impetrandorum ratio fingi, quam quod diuinam bonitatem dedecet, si in se sperantes vel malis sinat opprimi, vel bene optata non faciat consequi.

C A P V T XIX.

Si vspiam lapsi sumus, non ideo sperandum minus: cum duobus alijs monitis.

Fallimur si ob aliquos nostros lapsus, vel quia saepe conati, nihil promouimus, si, inquam, animis fracti, spem etiam elanguescere sinimus, industriam non intendimus, conatum remittimus, pigroque naturae torporinos deorsum rapiendos tradimus. Quam crebro, quam facile in hunc lapidem impingimus? Est quispiam natura sic affectus, vt subito, minimaque de causa, totus in flammam irarum eat; hanc asperitatem, multa lenitatis ac mansuetudinis exercitatione mitificare conatur; saepius conatus, parum promouet, antiquum obtinet, quinetiam, animaduersione suadente, profusior ad iram videtur; ergo remittit animos, de victoria desperat, remissaque inutilis pugnae contentione, naturae impulsu ferrise, non resistentem sinit. Est qui cogitationum, quaquauerisus celerime auolantium, nimiae euagationi frenos cupit iniectos, sed rei supra modum volaticae cohibendae, postquam satis apta vincula reperire non potest, debilitata spes concidit, alia respicit, in quibus vilius laboraturam putet industriam. At vnde in his & id genus alijs, spes nostra concutitur, nisi quod ab euentu & non a solo Deo apta pendet? Si enim Deo solo niteremur, certum nobis esset, nec vlllo lapsu deterreretur, nec certa tempora praefinire; cum & per lapsus erigere, & occultas in ipsis etiam lapsibus vires instillare, & temporum articulos consilio suo aptos eligere possit; nostrumque sit, quod nostri quidem est muneris praestare, pugnando certandoque perseverare, omnem autem rerum euentum, sanctissimae eius voluntati, ac decretis relinquere.

Sed molesta erroris, nostra culpa admissi, nos vrget exprobratio, mordet vellicans consciencia, putamus temere ad sperandam opem assurgere, qua nos vel praebue-